ΝΑ ΞΑΝΑΚΑΝΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ
ΕΠΙΚΥΝΔΙΝΟ!

ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Ειδική έκδοση για την παιδεία | ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ | ΕΣΕ εκπαίδευσης | Γενάρης 2021 |

Αφιέρωμα στην εκπαίδευση, 2020

(*Για λόγους γλωσσικής οικονομίας στο γραπτό κείμενο χρησιμοποιείται ως επί το πλείστον το θηλυκό γένος ως συμπεριληπτικό και του αρσενικού.)

Εν μέσω έξαρσης της πανδημίας, η κρατική εξουσία επιδίδεται σε όργια αυταρχισμού κι αυθαιρεσίας με σκοπό να χειραγωγήσει απόλυτα την κοινή γνώμη και να εξασφαλίσει την πλήρη υποταγή της κοινωνίας στα σχέδια της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Με το πρόσχημα της προστασίας των πολιτ(ιδ)ών από τον νέο ιό, η παρούσα ακροδεξιά κυβέρνηση μας εγκλωβίζει χωριστά στα «κουτιά» μας ωσάν ποντίκια πιασμένα σε φάκα, απ' όπου μας επιτρέπει να βγαίνουμε μόνο για να δουλέψουμε και να καταναλώσουμε. Παράλληλα, υπερψηφίζει τον ένα μετά τον άλλο νόμους που δυσχεραίνουν τους όρους της διαβίωσής μας, ενώ με αλλεπάλληλες υπουργικές αποφάσεις μας αφαιρεί τη δυνατότητα ν' αντιστεκόμαστε στις βάναυσες πολιτικές της. Εξαλείφει έτσι στην πράξη τα τελευταία ψήγματα δημοκρατικότητας του πολιτεύματος κι αποσκοπεί στο να καταργήσει εν τέλει το θεμελιώδες δικαίωμα μας να έχουμε δικαιώματα...

Ως βασικός μηχανισμός της ιδεολογικής αναπαραγωγής του συστήματος, η παιδεία αποτελεί βέβαια ένα από τα κεντρικά πεδία βολής της εκάστοτε κυβέρνησης, όπου δοκιμάζονται οι νέες τεχνικές για την ηθική διάπλαση των μελλοντικών πειθήνιων παραγωγικών μονάδων και την κατασκευή της μαζικής συναίνεσης στην ιδεολογική και συναισθηματική ηγεμονία του καπιταλισμού. Αντίστοιχα και η τωρινή κυβέρνηση δεν έχει πάψει από την ανάληψη της θητείας της να βομβαρδίζει το θεσμό της παιδείας με «εκσυγχρονιστικά» νομοσχέδια που σκοπό έχουν να καταστήσουν την εκπαίδευση έρμαιο των λογικών της αγοράς. Μέσω της λαομίσητης υπουργού και των υφυπουργών της που υπερασπίζονται αναίσχυντα τα συμφέροντα των (πολύ) λίγων κι απαξιώνουν τις ικανότητες των (πάρα) πολλών, από τις πρώτες κιόλας μέρες, η «επιτελική» ακροδεξιά κυβέρνηση της «αριστείας» βάλθηκε να σαρώσει ότι είχε απομείνει όρθιο σ' αυτό τον τομέα, εκδίδοντας μια σωρεία παρανόμων εγκυκλίων που δε στηρίζονται στην κείμενη νομοθεσία και μια σειρά υπουργικών αποφάσεων που έχουν παρακάμψει τις διαδικασίες διαλόγου με τα συνδικαλιστικά σωματεία. Με είναι μια ματιά, οι ενέργειες στις οποίες προέβη εντός του 2020 είναι οι εξής:

1. Κατάργηση του «ίσκιου» του πανεπιστημιακού ασύλου που είχε απομείνει ως ανάμνηση για το ότι ο ακαδημαϊκός χώρος αποτελεί πεδίο ελεύθερης διακίνησης ιδεών με δυνατότητα συμμετοχής όλων των κομματιών της κοινωνίας και όχι μόνο των φοιτητριών και του εκπαιδευτικού προσωπικού, με παράλληλη καθιέρωση ως νέας πραγματικότητας της συνθήκης ότι οι μόνοι που δικαιούνται εφεξής να μπαινοβγαίνουν ανεξέλεγκτα σ' αυτό είναι οι κάθε λογής μπάτσοι.

Γνωρίζουμε πως το περίφημο «πανεπιστημιακό άσυλο» στην ουσία είχε πάψει να υπάρχει, ήδη από τα χρόνια της όψιμης μεταπολίτευσης, όταν πια κατέπεσε ο απόηχος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και υποχώρησε η δυναμική του ευρύτερου αριστερού αντιαυταρχικού - αντεξουσιαστικού φοιτητικού- νεολαιίστικου κινήματος. Έπαψε να υπάρχει από τότε που τα πανεπιστημιακά πάρκα περιφράχθηκαν και οι ναρκέμποροι και τα βαποράκια, που σε πολλές περιπτώσεις εξωθήθηκαν από τους ασφαλίτες εντός των πανεπιστημιουπόλεων, λειτούργησαν ως η καλύτερη δυνατή καταστολή ενάντια στις αυτοοργανωμένες απόπειρες των ριζοσπαστικότερων κομματιών της νεολαίας που έψαχναν εκεί μέσα έναν μη-εμπορευματοποιημένο χώρο, προκειμένου να στήσουν ασυμβίβαστα εγχειρήματα ελεύθερης συλλογικής έκφρασης, δημιουργίας και πολιτικής οργάνωσης.
Όσον αφορά στο καθαρά διαδικαστικό σκέλος, το επονομαζόμενο πανεπιστημιακό άσυλο μπορούσε ούτως ή άλλως και παλιότερα να αρθεί ανά πάσα στιγμή με τη σύμφωνη απόφαση της συγκλήτου. Μόνο που με την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας από την τωρινή ακροδεξιά παράταξη, είδαμε αυτούς που ενσαρκώνουν το άκρον άωτον αντίθετο της κριτικής σκέψης και της ελεύθερης βούλησης, τα εκτελεστικά όργανα – ανθρωποειδή που επέλεξαν το λιγότερο παραγωγικό και ταυτόχρονα πιο παρασιτικό επάγγελμα να μπαινοβγαίνουν στα πανεπιστήμια, έχοντας το ακαταλόγιστο. Ο υποτιθέμενος «ναός της γνώσης» αλώθηκε από το αστυνομικό κράτος κι ακρότητες του τύπου των οργανωμένων, απρόκλητων εφόδων των σωμάτων ασφαλείας σε πανεπιστημιακά κτήρια (όπως για παράδειγμα στην ΑΣΟΕ και το Πολυτεχνείο) και της κακοποίησης των συμμετεχόντων σε αριστερές ή αντεξουσιαστικές συνδικαλιστικές κινήσεις μπήκαν στην ημερήσια διάταξη της πανεπιστημιακής ζωής.

Κι ας μη γελιόμαστε: το σχετικά πρόσφατο σκηνικό εξευτελισμού του πρύτανη της ΑΣΟΕ από κάποια άτομα που αναπαραστάθηκαν από το σύνολο των ΜΜΕ ως εν γένει «εκπρόσωποι» του ΑΑΑ χώρου, ήτανε απλά το πρόσχημα για την ίδρυση του ειδικού αστυνομικού σώματος. Η ταχύτητα της αντίδρασης στη θέσπισή του μας δείχνει ότι το σώμα αυτό «περίμενε ήδη στη γωνιά» κι ότι όσοι είχαν προσχεδιάσει την παντελή καταπάτηση του ασύλου, θα αξιοποιούσαν κάθε ευκαιρία ατασθαλίας ή «βανδαλισμού» προκειμένου να εκλογικεύσουν στα μάτια των πολιτ(ιδ)ών την απόφαση της πλήρους καταστολής της ελευθερίας διακίνησης ιδεών μέσα στα Πανεπιστήμια.

2. Απόπειρα αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι τα Πανεπιστήμια στη χώρα μας δύνανται να είναι αποκλειστικά δημόσια, έτσι ώστε να επιτευχθεί το άνοιγμα των ΑΕΙ στην οικονομία της αγοράς.

Στόχος της δεξιάς και διακαής της πόθος εδώ και χρόνια είναι να ιδρυθούν ιδιωτικά –πανεπιστήμια με διεθνή απεύθυνση, στα οποία οι φοιτήτριες θα εγγράφονται με βάση τη δυνατότητά τους ν' αντιμετωπίσουν τα δίδακτρα, δηλαδή χωρίς το κριτήριο της καλής τους επίδοσης που ισχύει για τα παιδιά που εισάγονται στα δημόσια πανεπιστήμια, παρ' ότι τα πτυχία που θα λαμβάνουν θ' αναγνωρίζονται από τους κρατικούς φορείς ως ισάξια. Απ' ότι όλες καταλαβαίνουμε, η πρακτική αυτή θα δημιουργεί έναν ακόμη μεγαλύτερο «πληθωρισμό» τυπικών προσόντων και άρα, θα επιφέρει έναν οξυμένο ανταγωνισμό στην αγορά εργασίας, όπου τα πτυχία των δημοσίων πανεπιστημίων πιθανά θα εκλαμβάνονται ως υποδεέστερα. Η υπόθεση αυτής της έκβασης στηρίζεται στο γεγονός ότι η ιδιωτική εκπαίδευση αποτελεί ούτως ή άλλως «φράχτη» για τα παιδιά των πληβείων, οπότε στη περίπτωση όπου θα λειτουργήσουν παράλληλα οι δύο ταχύτητες των πανεπιστημίων - ιδιωτική και δημόσια- τα δεύτερα των οποίων η χρηματοδότηση σταδιακά θα αποσαθρώνεται, θα φιλοξενούν τα παιδιά των λαϊκότερων στρωμάτων εν αντιθέσει με τα πρώτα, που θα εκπαιδεύουν όσ@ς αποζητούν ταχύρυθμες και σίγουρες καριέρες.[1] Τα ιδιωτικά αυτά ιδρύματα θα μπορούν επίσης να έχουν νέους- κι απροσδιόριστους ως προς το περιεχόμενο τομείς σπουδών με γενικόλογα γνωστικά αντικείμενα (πχ. πρόγραμμα ξενόγλωσσων σπουδών), προκειμένου να συγκεντρώσουν το ενδιαφέρον ξένων φοιτητριών που θα φέρουν συνάλλαγμα στη χώρα. Καθίσταται λοιπόν ξεκάθαρο ότι μιλάμε για ένα νέο μεγάλο πεδίο κερδοφορίας μέσα απ' όλα τα συμπαρομαρτούντα που θα προκύψουν μέσα από τις σχετικές προσφορές υπηρεσιών στο νέο καταναλωτικό, φοιτητικό κοινό αναφορικά με τη στέγαση, τη διατροφή, τα συγγράμματα, την ψυχαγωγία, την παροχή επικοινωνιών τους κτλ. Επειδή όμως προς το παρόν δεν έχει βρεθεί τρόπος να ξεπεραστεί νομικά το «πρόβλημα» της ίδρυσης τέτοιων πανεπιστημίων, ενώ η Κεραμέως έχει παράλληλα ανοίξει πολλά μέτωπα και με το μάχιμο κόσμο της εκπαίδευσης, το υπουργείο παιδείας έχει βάλει προσωρινά στον πάγο την απόπειρα κατάργησης του εν λόγω άρθρου.[2]

Εδώ, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι στα πλαίσια της ανισόρροπης, νεοφιλελεύθερης, καπιταλιστικής ανάπτυξης οι στρατηγικές της ιδιωτικοποίησης των κοινωνικών αγαθών ακολουθούν εν γένει τα εξής τρία στάδια: α) αυτό της αποδόμησης, β) αυτό της απαξίωσης - δυσφήμισης και τέλος γ) αυτό της «διάσωσης» μέσω της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Αντίστοιχα, στην πρώτη φάση έχουμε ήδη δει τις υπάρχουσες δημόσιες, πανεπιστημιακές δομές να υποβαθμίζονται μέσω της συστηματικής τους υποχρηματοδότησης και υποστελέχωσης, στη δεύτερη βλέπουμε να απαξιώνεται γενικά η δυνατότητα του δημοσίου να ανταποκριθεί στις σύγχρονες μαθησιακές ανάγκες.και να δυσφημίζεται συστηματικά το εργαζόμενο σ' αυτές επιστημονικό προσωπικό ως «βολεμένο», μη παραγωγικό ή/και επαρκώς καταρτισμένο, προκειμένου να ενεργοποιηθούν οι κοινωνικοί αυτοματισμοί που θα επιτρέψουν την εκλογίκευση της εκχώρησης κι αυτού του δημόσιου αγαθού που έχει παραχθεί και συντηρηθεί με τον ιδρώτα των φορολογουμένων, σε ιδιωτικές εταιρείες που έχουν ως σημαία τους την οικονομική μεγέθυνση.

Ωστόσο, το κυνήγι των αριθμών (metrics)στην ακαδημαϊκή παραγωγή δεν αποτυπώνει σε καμία περίπτωση ούτε την ποιότητα της επιστημονικής ευφυΐας, ούτε τη δυναμική των πλουραλιστικών κοινωνικών δικτύων που χτίζονται μέσα σε μια ζωντανή κοινότητα γνώσης και που παράγουν ουσιαστική –κι όχι απλά τεχνοκρατικώς εννοούμενη- καινοτομία, αυτών δηλαδή των δικτύων που προωθούν διαδικασίες θετικού, δημοκρατικού κοινωνικού μετασχηματισμού. Αντίθετα, κατά συνθήκη, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια αποτελούν ένα κλινικά αποστειρωμένο περιβάλλον, εξατομικευμένης μάθησης, όπου οι σπουδές οφείλουν να είναι ταχύρρυθμες χωρίς περιττά «ξεστρατίσματα» από τον ιμάντα της παραγωγής, μιας και ο χρόνος είναι χρήμα κι ο κίνδυνος της μαθησιακής «έξωσης»

1 Είναι γνωστό ότι σε γειτονικές χώρες όμως όπως η Τουρκία ή η Κύπρος όπου τα ιδιωτικά πανεπιστήμια έχουν γίνει πλέον πλειοψηφία, τα δημόσια πανεπιστήμια έχουν απαξιωθεί τόσο που τα πτυχία τους θεωρούνται σαφώς υποδεέστερα.

2 Η κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει ακόμη να καταργήσει το άρθρο 16 του Συντάγματος που προσδιορίζει ότι τα πανεπιστήμια της χώρας δύνανται να είναι αποκλειστικά δημόσια, επειδή έχουν ταυτόχρονα εγερθεί πολλές αντιδράσεις για διάφορα ζητήματα από μάχιμους εκπαιδευτικούς σε όλες τις βαθμίδες και προφανώς δεν τη συμφέρει τη δεδομένη στιγμή να πάει κι αυτή την κόντρα μέχρι τέλους. Ωστόσο, η κερκόπορτα που έχει ανοίξει προς αυτή την κατεύθυνση είναι ότι αναγνωρίζει πλέον ως ισότιμα τα πτυχία των ιδιωτικών πανεπιστημίων και κολλεγίων της ημεδαπής και αλλοδαπής με αυτά των δημόσιων ελληνικών πανεπιστημίων όσον αφορά στην πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Περισσότερες λεπτομέρειες στο:https://www.esos.gr/arthra/64058/k-mitsotakis-gia-idiotika-panepistimia-den-prokeitai-na-kanoyme-tipota-poy-na και στο: https://www.alfavita.gr/ekpaideysi/312312_exisosi-ptyhion-idiotikon-kollegion-kai-aei-na-poyme-alitheies

ελλοχεύει. Βέβαια όλα τα παραπάνω συνδυάζονται με μια λιγότερο προφανή τακτική ιδιωτικοποίησης των δημόσιων πανεπιστημίων «από τα μέσα», όπου η λειτουργία τους κρίνεται με κριτήρια ιδιωτικής οικονομίας όπως το κυνήγι της χρηματοδότησης των ερευνών τους από μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, τα ερευνητικά προγράμματα για το ΝΑΤΟ, τον ελληνικό στρατό και την ελληνική αστυνομία, κλπ.

Και για να τελειώνουμε με τη δυσφήμιση του δημόσιου πανεπιστημίου στην Ελλάδα ως χώρου ανομίας: σε οποιαδήποτε περίπτωση χαμηλής ποιότητας - ελλείμματος ακαδημαϊκότητας στην τριτοβάθμια ελληνική εκπαίδευση, δεν ευθύνονται οι πολιτικές ομάδες που διεκδικούν ριζοσπαστικές- ελευθεριακές κοινωνικές αλλαγές εντός των πανεπιστημιουπόλεων, αλλά η διαρκής μείωση των κρατικών δαπανών για τη λειτουργική στήριξη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

3. Δημιουργία ενός δικτύου προτύπων σχολείων, προκειμένου να λειτουργήσει ως φυτώριο «Αριστείας».

Κυριευμένα από την ελιτίστικη αλαζονεία τους και καθοδηγούμενα από τη βαθιά τους πίστη σ' έναν κόσμο ανισότητας, τα υψηλόβαθμα στελέχη του υπουργείου παιδείας που έχουν διαβεί μόνο τις πύλες των πανάκριβων ιδιωτικών πανεπιστημίων υψηλού κύρους του εξωτερικού, έχουν θεσπίσει σε προηγούμενή τους θητεία τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος όπου τα «άριστα» παιδιά των «αρίστων» οικογενειών θα διδάσκονται αποκλειστικά από αξιολογημένο εκπαιδευτικό προσωπικό «αυξημένων προσόντων» σε θέσεις που θα «καπαρώνουν» άπαξ και δια παντός.[3]

Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, οι μελλοντικές «executive managers" δε θα διατρέχουν τον «κίνδυνο» να συναναστραφούν με φτωχές, αλλοδαπές ή άλλου είδους κοινωνικά μειονεκτούσες συνομήλικες τους, έτσι ώστε να μην αλλοιωθούν οι ταξικές – ιδεολογικές- πολιτισμικές τους καταβολές και να μην «καθυστερήσει» η πρόοδός τους.

Σημαντική είναι επίσης και η «λεπτομέρεια» ότι τα σχολεία αυτά αποτελούν στην ουσία υβριδικές καταστάσεις, ανάμεσα στη δημόσια και την ιδιωτική παιδεία, αφού η χρηματοδότησή τους τείνει ν' αγκιστρωθεί επάνω στα κληροδοτήματα ευαγών ιδρυμάτων[4], απαλλάσσοντας έτσι και τον κρατικό προϋπολογισμό από μία ακόμη «επιβάρυνση». Σημειωτέον ότι αυτή η λογική του διαχωρισμού σε ανώτερης και κατώτερης ποιότητας σχολεία θεσμοθετείται εφεξής και στην επαγγελματική εκπαίδευση με την ίδρυση προτύπων ΕΠΑΛ.

Φαίνεται λοιπόν ότι η παιδαγωγική φαντασία των στελεχών του υπουργείου εξαντλείται στη δημιουργία κάποιων επίλεκτων μονάδων, μέσω της υποβάθμισης των περισσοτέρων δημοσίων σχολείων. Αν υπολογίσουμε δε ότι στο σκηνικό εισάγεται και η κούρσα της αυτοαξιολόγησης των σχολικών μονάδων που βάσει του υπάρχοντος σχεδίου θα συνεχιστεί με την αξιολόγηση όλων των εκπαιδευτικών, με απώτερο στόχο την εμπέδωση αυτού του συστήματος ηθικής - εργασιακής πειθαρχίας, μπορούμε κάλλιστα να υποθέσουμε ότι στο πλαίσιο των νεοφιλελεύθερων λογικών της ελεύθερης αγοράς, τα σχολεία που θα «σκοράρουν χαμηλά» θα κινδυνεύουν με ακόμα περισσότερη απαξίωση, μέσω της υποχρηματοδότησης και της υποστελέχωσης τους, της αναγωγής τους σε γκέτο για «δύσκολες, κοινωνικές περιπτώσεις», ή ακόμα και της εξαφάνισής τους από τον εκπαιδευτικό χάρτη της χώρας. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον όπου ο αυξανόμενος αυταρχισμός και διαρκής πίεση για υψηλές αποδόσεις αποτελούν θεμελιακά χαρακτηριστικά, τα μελλοντικά ηγετικά στελέχη των υπηρεσιών και των επιχειρήσεων που θα φοιτούν «στα καλύτερα σχολεία» θα εμπεδώνουν το ηθικό δίδαγμα ότι ο διαρκής, αδυσώπητος ανταγωνισμός κι εν τέλει ο κοινωνικός κανιβαλισμός είναι η «φυσική τάξη του σύμπαντος».

4. Περαιτέρω μείωση των δαπανών για την παιδεία, υποβάθμιση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης, έκθεση της ζωής και της υγείας των παιδιών σε κίνδυνο και παραδειγματική τρομοκράτηση όσων αντιστέκονται στις κυβερνητικές πολιτικές.

Με στόχο την περιστολή των κρατικών δαπανών, η οποία φυσικά γίνεται πάντα και μόνο από τον τομέα του κοινωνικού κράτους, η κυβέρνηση αποφάσισε να δημιουργήσει μεγαλύτερες σχολικές τάξεις εν μέσω πανδημίας. Έτσι, όχι μόνο σπατάλησε το διάστημα από το τέλος της προηγούμενης καραντίνας στα τέλη Μαΐου, μέχρι το άνοιγμα των σχολείων φέτος στα μέσα Σεπτέμβρη χωρίς να εξασφαλίσει εναλλακτικές λύσεις για τη στέγαση περισσότερων μικρών τμημάτων, ώστε να τηρούνται οι ενδεδειγμένες αποστάσεις ασφαλείας μεταξύ των μαθητριών, αλλά προέβη μάλιστα και στην αύξηση του ανώτατου ορίου των παιδιών σε κάθε σχολική αίθουσα από τα 23 στα 27. Αυτό το γεγονός, πέρα από το να θέτει την υγεία των παιδιών σε κίνδυνο, έχει ως αποτέλεσμα να συγχωνεύονται τμήματα, να λιγοστεύουν οι τάξεις κι εν τέλει να κλείνουν κι άλλα σχολεία κυρίως σε αραιοκατοικημένες περιοχές στην περιφέρεια, με όλες τις ευρύτερες επιπτώσεις που επιφέρει αυτή η αλλαγή στη δυνατότητα των οικογενειών να παραμείνουν στις περιοχές τους. Ταυτόχρονα, ουδεμία κίνηση δεν έγινε προς την κατεύθυνση της τακτικής διεξαγωγής γρήγορων τεστ ανίχνευσης του ιού σε μαθήτριες και προσωπικό, πράγμα που θα αποτελούσε τη μοναδική ουσιαστική συνθήκη προφύλαξης των σχολικών κοινοτήτων ελλείψει εμβολίου.

Παρ' όλ' αυτά, κατά τη διάρκεια των προσφάτων μαθητικών κινητοποιήσεων, η «δεξαμενή σοφών» της κυβέρνησης λοιδόρησε τις προτάσεις των παιδιών που έθεσαν ως αίτημα τη μείωση του αριθμού ανά τμήμα στις αίθουσες, δυσφημίζοντας δημόσια τις καταληψίες ως «αρνητές της μάσκας» και της ύπαρξης του νέου κορωνοϊού κι εξαπέλυσε ακόμη σε κάποιες περιπτώσεις βίαιες κατασταλτικές επιθέσεις , χτυπώντας τις μαθητικές πορείες με δακρυγόνα, συλλαμβάνοντας, τρομοκρατώντας και σέρνοντας τα παιδιά στα αστυνομικά τμήματα, ώστε η νέα γενιά να καταλάβει τι την περιμένει από δω και μπρος όταν θα εναντιώνεται στην κοινωνική αδικία και στον κρατικό παραλογισμό.

5. Απόπειρα ανάθεση της ευθύνης για την επαγγελματική εκπαίδευση από το υπουργείο παιδείας στους Ο.Τ.Α., η οποία δε περιλη-φθηκε τελικά στο νομοσχέδιο, αλλά έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι το θέμα θα επανέλθει όταν θα ευνοούν οι συνθήκες...

Ενώ μέχρι στιγμής, η σχέση Τοπικής Αυτοδιοίκησης με την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση περιορίζεται στη φροντίδα για τη συντήρηση, τη θέρμανση και τον (μερικό) εξοπλισμό των σχολικών κτηρίων, καθώς και για τη λειτουργία των βρεφονηπιακών σταθμών, η κυβέρνηση αποσκοπεί στη σταδιακή αποσύνδεση της τεχνικής- επαγγελματικής δευτεροβάθμιας και μετα- δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από την κεντρική, κρατική διοίκηση, εμπλέκοντας σε πολύ μεγάλο βαθμό τους φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης στις επιτροπές που παίρνουν αποφάσεις για τον χαρακτήρα της. Τη στιγμή που οι περιφερειακές διοικήσεις δηλώνουν ήδη ότι αδυνατούν να εξασφαλίσουν πχ. μόνο και μόνο το πετρέλαιο θέρμανσης στα δημόσια σχολεία κατά τους χειμερινούς μήνες διότι τα οικονομικά τους είναι ήδη εξαντλημένα, η κάθε μια μας μπορεί να φανταστεί με τι θα μοιάζει σε λίγα μόνο χρόνια το δημόσιο σχολείο αν η κεντρική κυβέρνηση απεμπλακεί από την υποχρέωση χρηματοδότησής του.

3 Δες την παράγραφο «Μια φορά εξετάσεις εισαγωγής» στον παρακάτω σύνδεσμο https://www.tovima.gr/2020/06/30/society/eksinta-protypa-sxoleia-eos-to-2022/

4 Σκοπός είναι όπου γίνεται τα πρότυπα σχολεία σταδιακά να «απαγκιστρωθούν» (όπως λέγεται) από τις κρατικές χρηματοδοτήσεις και να στηριχθούν οικονομικά περισσότερο από ευαγή ιδρύματα που αποτελούν νομικά- μη κερδοσκοπικά πρόσωπα. Τα ιδρύματα αυτά χωρίζονται σε κοινωφελή και φιλανθρωπικά. Τα μεν κοινωφελή τα ελέγχει το Υπουργείο οικονομικών, ενώ τα δε φιλανθρωπικά, το Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Έτσι το ΥΠΕΘ κι εν γένει ο κρατικός προϋπολογισμός θα μπορούσε να ξεφορτωθεί το έξοδό τους. Για το νομικό καθεστώς των ευαγών ιδρυμάτων- κληροδοτημάτων δες εδώ https://www.lambadarioslaw.gr/publications/check_list_synigoros_idryma.pdf

Σε περίπτωση δε που το σχετικό πλαίσιο ευθύνης και στήριξης αλλάξει, δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο ποιες διαδρομές θ' ακολουθεί η μισθοδοσία του διδακτικού προσωπικού. Προς στιγμήν, είναι μόνο σίγουρο ότι οι Δήμοι και οι Περιφέρειες θα επιλαμβάνονται των προσλήψεων και τοποθετήσεων του μη- διδακτικού προσωπικού που θα στελεχώνει τις δομές αυτές, όπως γίνεται ήδη σε πολλές περιπτώσεις ανά τη χώρα. Προφανώς, μια τέτοια εξέλιξη εδραιώνει περαιτέρω τις ήδη επικρατούσες συνθήκες

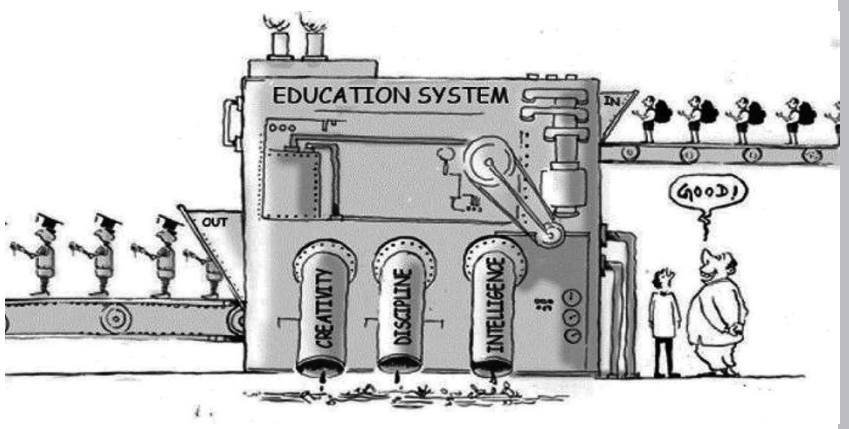

εργασιακής ζούγκλας όπου οι μακροχρόνια άνεργες/ βραχυχρόνια συμβασιούχες (του ΟΑΕΔ) των 550 ευρώ μηνιαίως καταλήγουν να δουλεύουν για κάποιους μήνες το χρόνο με συχνά και μεγάλα διάκενα, τόσο- όσο χρειάζεται για να μειωθούν τα ποσοστά ανεργίας των εθνικών στατιστικών, ενώ συχνά δε συγκεντρώνουν καν αρκετά ένσημα για να βγουν στο ταμείο ανεργίας κατά τους υπόλοιπους μήνες. Το δε τελικό ετήσιο εισόδημά τους διαιρούμενο σε δωδεκάμηνη βάση καταλήγει να τους αποδίδει ένα μηνιαίο ποσό ίσο με το επίδομα ανεργίας στην καλύτερη περίπτωση...

Πέρα όμως από το καθαρά λογιστικό κομμάτι, ξέρουμε ότι η αδιαφάνεια που υπάρχει στη διαδικασία των προσλήψεων από τους Ο.Τ.Α. τροφοδοτεί την εκάστοτε εκλογική πελατεία των τοπικών αρχόντων με ένα επισφαλές εργατικό δυναμικό, πρόθυμο να συμμορφωθεί υπό το φόβο της αξιολόγησης και της απόλυσης (ή πιο κομψά, της- μη επαναπρόσληψης), μιας και όσο πιο τοπικά γίνεται αυτός ο διακανονισμός, τόσο λιγότερο αξιοκρατικά και διαυγή είναι τα κριτήρια πρόσληψης των εκάστοτε εργαζομένων,

εφόσον όλα επηρεάζονται από τα τοπικά δίκτυα «δημοσίων σχέσεων». Γι' αυτό, κάτω από τις εξευγενισμένες κι αρμονικές εκφράσεις περί «επιχείρησης αποκέντρωσης της εκπαίδευσης» και «σύγχρονου, ευέλικτου» σχολείου προωθείται συνολικά το μοντέλο της εργασιακής γαλέρας και του σχολείου της αγοράς, όπου οι επισφαλώς κι ευέλικτα εργαζόμενες θα αξιολογούνται τακτικά από τα πολιτικά στελέχη που θα έχει τοποθετήσει σε κομβικές θέσεις ο εκάστοτε διεφθαρμένος κομματικός μηχανισμός, τα οποία συχνά βρίσκονται εκεί με ανύπαρκτα ή πλασματικά τυπικά προσόντα.

Ακόμη, η υπαναχώρηση της κεντρικής χρηματοδότησης, σε συνδυασμό με το διαρκώς αξιολογούμενο για την αποτελεσματικότητά του-, ανταγωνιστικό σχολείο, δημιουργεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την επέλαση και άλλων, λιγότερο πρόδηλων μορφών ιδιωτικοποίησης. Εκεί όπου το κράτος αποποιείται την ευθύνη του για την εξασφάλιση της ισότιμης πρόσβασης του δημόσιου αγαθού της παιδείας σε όλη την κοινωνία, ίσως να δούμε σιγά, σιγά ότι η κάθε εκπαιδευτικός θα πρέπει να λειτουργεί και ως «κράχτης» ή «μάνατζερ της πραμάτειας της», προσπαθώντας μέσω φιλανθρωπικών προσφορών κι εξασφάλισης χορηγιών να κρατήσει ανοιχτό το μαγαζί- σχολείο – επιχείρηση όπου θα δουλεύει, προκειμένου να εξασφαλίσει τη θέση εργασίας της ...

Το σενάριο λοιπόν μπορεί ν' αρχίσει σιγά – σιγά να θυμίζει αυτό που συμβαίνει στις –επονομαζόμενες- τριτοκοσμικές χώρες, όπου η- μόνο κατ' όνομα- δημόσια και υποχρεωτική εκπαίδευση είναι προσβάσιμη στις λίγες, όπου το κράτος έχει υποχωρήσει πλήρως από τις υποχρεώσεις του να χρηματοδοτεί την παροχή κοινωνικών αγαθών και η ελπίδα να καλυφθούν τα λειτουργικά έξοδα των σχολικών μονάδων επαφίεται σε δωρεές, εράνους (crowdfunding), στη διοργάνωση φιλανθρωπικών εκδηλώσεων με τη συμμετοχή διασημοτήτων και φυσικά στο όλο και πιο βαθύ «ξήλωμα της τσέπης» των γονέων.

6. Τηλε- πακέτα (σύγχρονης κι ασύγχρονης) εκπαίδευσης, τηλεφροντιστήρια, παιδιά τηλε- ζόμπι από τα μικρά νήπια.

Η πρόσφατη θέσπιση της εξ' αποστάσεως διδασκαλίας μας παρουσιάστηκε ως η «μοναδική εφικτή λύση εν μέσω πανδημίας» και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες και τα δίκαια αιτήματα εκπαιδευτικών, γονέων και μαθητ(ρι)ών για συνέχιση της δια ζώσης λειτουργίας, κατάτμηση των τμημάτων με μέγιστο αριθμό μαθητ(ρι)ών τ@ς 15, εύρεση εναλλακτικών χώρων στέγασης των σχολικών τάξεων και διεξαγωγή τακτικών τεστ ανίχνευσης του ιού στην κοινότητα, η τηλεεκπαίδευση εγκαθιδρύθηκε τελικά ως η επίσημη, καθολική λύση για τη συνέχιση της λειτουργίας των μαθημάτων σε όλες τις βαθμίδες. Έτσι, με χίλια δύο υλικοτεχνικά προβλήματα τα παιδιά κάθε ηλικίας εξαναγκάστηκαν να στήνονται επί πολλές ώρες ημερησίως (δυόμισι περίπου ώρες στα νήπια και τα προνήπια, τρεις ώρες στα δημοτικά κι από επτά ώρες στα συμβατικά Γυμνάσια και τα Λύκεια, μέχρι και εννέα στα Μουσικά σχολεία -χωρίς να υπολογίζουμε τις επιπρόσθετες ώρες των ιδιαιτέρων, εξωσχολικών μαθημάτων τους- ακίνητα μπροστά από οθόνες υπό την εποπτεία των αγχωμένων τους γονέων και ειδικά, σε μιαν εποχή όπου δυνατότητες ελεύθερης κοινωνικοποίησης και συλλογικής άθλησης, όπως αυτές των συναναστροφών με ομήλικες εντός και εκτός σχολικού περιβάλλοντος, των επισκέψεων σε φιλικά σπίτια ή της έντονης σωματικής δραστηριοποίησης μέσω πχ του παιγνιδιού σε γειτονιές και στην ύπαιθρο, έχουν εκλείψει.

Όσον αφορά κατ' αρχήν στο επίπεδο της σωματικής και ψυχικής υγείας, καθίσταται ξεκάθαρο ότι αυτό το πλαίσιο επιβαρύνει κατά πολύ τα - ήδη σε μεγάλο βαθμό συσκευοεξαρτημένα- παιδιά μας,

τα οποία ως γονείς γνωρίζουμε τι μάχες δίνουμε για να τα ξεκολλήσουμε από τις οθόνες και να τους παράσχουμε δυνατότητες άθλησης και δημιουργικής απασχόλησης στον ελεύθερο χρόνο τους και μάλιστα, με ψηλό χρηματικό κόστος κι εν μέσω χειμαζόμενων οικονομικών συνθηκών. Είναι επίσης σίγουρο, ότι κανένα πόρισμα έγκυρων, επιστημονικών ερευνών σχετικά με την προφύλαξη της σωματικής και ψυχικής τους υγείας δεν έχει ποτέ αποφανθεί ότι αυτή η πολύωρη ακινησία, με παράλληλη υπερέκθεση σε οθόνες ενδέχεται και να μην τα βλάπτει.

Είναι όμως η επιλογή της τηλε- εκπαιδευτικής μεθόδου απλά μια νέα, προσωρινή λύση, λόγω της παρούσας υγειονομικής συγκυρίας;

Σαφώς και όχι! Από τη δεκαετίατου'90, η μεθοδολογία της τηλεεκπαίδευσης εφαρμόστηκε στις Ευρωπαϊκές χώρες ως απότοκο των σύγχρονων, τεχνολογιών αποτελεσματικότερης διεκπεραίωσης και ελέγχου της επικοινωνίας. Από τότε, η ραγδαία εξέλιξη των πληροφοριακών συστημάτων κι εφαρμογών έχει συντείνει στην αυξανόμενη εμπορευματοποίηση της γνώσης με αποκλειστικό γνώμονα την αύξηση της παραγωγικότητας με την ταυτόχρονη μείωση του κόστους.

Στο πλαίσιο αυτό, καταλαβαίνουμε ότι αυτή η «λύση ανάγκης» ήρθε για να μείνει και να επεκταθεί, γιατί ταιριάζει απόλυτα αφ' ενός, με την επιβολή μιας νέας συναισθηματικής και κοινωνικής ηθικής, ωφέλιμης γι' αυτό το στάδιο του καπιταλισμού κι αφετέρου, γιατί προωθεί το λογιστικό πλάνο αποδόμησης της δημόσιας εκπαίδευσης και των εργασιακών δικαιωμάτων των λειτουργών της. Αποτελεί δηλαδή ως τέτοια τη στρατηγική επιλογή για την ηθική συγκρότηση του μελλοντικού μικρονοϊκού, ψυχικά ασταθούς και πειθήνιου ανθρώπου που θα καθίσταται το τέλειο υποχείριο των εργοδοτών και των προϊσταμένων του και θα λειτουργεί ως παραγωγική μονάδα που θα αναπαράγει αδιαμαρτύρητα το σύστημα.

Παιδιά ζόμπι είναι λοιπόν αυτό που χρειάζεται κατ' αρχήν η εξουσία για να τους παραδώσει τη σκυτάλη της νεοφιλελεύθερης ανάπτυξης. Χρειάζεται τα συσκευοεξαρτημένα παιδιά του παρόντος που κολλάνε όπως τα έντομα στις εντομοπαγίδες μπροστά στο φως της οθόνης, φτάνοντας στο σημείο να αδυνατούν ν' ανταποκριθούν κοινωνικά στη δια ζώσης επικοινωνία. Αυτά τα παιδιά θα αποτελέσουν τους αποχαυνωμένους ενήλικες του μέλλοντος που το αποενεργοποιημένο τους σώμα θα στεγάζει ένα νωθρό και υπανάπτυκτο πνεύμα, ένα πνεύμα που θα σκέφτεται εξατομικευμένα και θα δρα λαμβάνοντας οδηγίες μέσα από κάποια συσκευή.

Αν το συνειδητοποιούμε, με τη μετάβαση στην τηλεεκπαίδευση ως μεθοδολογία μάθησης, αφήνουμε πίσω μας στον ιστορικό χρόνο τη γνωσιακή και

συναισθηματική αλληλεπίδραση μεταξύ των μελών μιας σχολικής κοινότητας, η οποία αποτελεί θεμέλιο για την καλλιέργεια της κοινωνικής συμπεριφοράς που απαιτεί η συνύπαρξη των ανθρώπων και πορευόμαστε προς μια κατεύθυνση «κοινωνικού αυτισμού» όπου θα επικρατεί ένα νέο μοντέλο υποταγμένου ανθρωποειδούς. Το ιδρυματοποιημένο αυτό ανθρωποειδές θα μπορούσε να ονομάζεται «τηλε-κλικάνθρωπος» και θα αποτελεί τον τύπο του ανθρώπου που θα έχει θα έχει προσαρμοστεί σε τέτοιο βαθμό στο μοναχικό του εγκλεισμό με τις συσκευές του που θα αποφεύγει τη δια ζώσης επικοινωνία με τους γύρω του, ταμπουρωμένος αυτόβουλα στην καταναλωτική του απομόνωση.

Κατά δεύτερον, στο επίπεδο της αποδόμησης των εργασιακών δικαιωμάτων των λειτουργών της, η τηλεεκπαίδευση αποτελεί τη «μεγάλη καινοτομία» των καιρών που λύνει τα χέρια του κράτους. Κι αυτό γιατί αποτελεί μια τυποποιημένη και άρα εύκολη στην αναπαραγωγή της-, αποεδαφοποιημένη- και άρα ανεπηρέαστη από αποστάσεις και δυσμενείς γεωγραφικές συνθήκες-, αποσωματοποιημένη-, αλλά και απόλυτα ελεγχόμενη, διδακτική πρακτική, κατά την οποία οι εκπαιδευτικοί μπορούν να βρίσκονται παράλληλα «παντού και πουθενά». Με βάση αυτά της τα χαρακτηριστικά, μπορεί κάλλιστα να γενικευθεί με πολύ χαμηλό κόστος, με την «ευγενική» βοήθεια εταιρειών που ανήκουν σε πρόσωπα που βρίσκονται κοντά σε εξουσιαστικά κυκλώματα με νομοθετική κι εκτελεστική ισχύ.

Για ποιο λόγο λοιπόν το κράτος να μην αποφύγει εφεξής το μεγαλύτερο μέρος των εξόδων για βιβλία και συγγράμματα, για ποιο λόγο να σπαζοκεφαλιάσει πλέον για το πόσες αναπληρώτριες και πότε θα πρέπει να προσλάβει σε απομακρυσμένα και δυσπρόσιτα μέρη και για ποιο λόγο να πληρώσει από δω και μπρος τόσους μισθούς και επιδόματα δυσμενών συνθηκών για τα υποβαθμισμένα σχολεία της περιφέρειας, ιδίως όταν οι επικείμενες αξιολογήσεις θα καταδεικνύουν ότι τα σχολεία αυτά «σκοράρουν» πολύ χαμηλά, τη στιγμή που μπορεί να γκρουπάρει ανά μεγαλύτερες ομάδες τα παιδιά των περιοχών αυτών, προσφέροντάς τους «νέες μαθησιακές ευκαιρίες» μέσα από προγράμματα εξ' αποστάσεως εκπαίδευσης; Για ποιο λόγο ακόμη να μη χρησιμοποιήσει κάποια από τα κονδύλια που θα ξόδευε σε παραδοσιακές μορφές εκπαίδευσης για να δημιουργήσει καινούργιες, υβριδικές καταστάσεις «μεικτής» διδασκαλίας - ιδίως για τις «δύσκολες» περιπτώσεις όπως τα ακριτικά σχολεία ή τα προσφυγικά στρατόπεδα- που θα ανοίξουν το δρόμο σε ιδιωτικές εταιρείες μεγάλων οικονομικών συμφερόντων να δημιουργήσουν «ολοκληρωμένα εκπαιδευτικά –τεχνολογικά πακέτα» που θα τα πωλούν στη συνέχεια ως ειδικοί ενδιάμεσοι στο ελληνικό κράτος;

Για ποιο λόγο να μη βάλει για άλλη μια φορά τις εκπαιδευτικούς να ανταγωνίζονται μεταξύ τους, υπό τον τρόμο της ανεργίας, δίνοντας θέσεις εργασίας μόνο στις λίγες και τις εκλεκτές, αυτές των αυξημένων προσόντων που θα δουλεύουν στα «καλά» σχολεία των μεγαλύτερων αστικών κέντρων της χώρας, όπου φοιτούν τα παιδιά της μεσαίας τάξης; Κι εν τέλει για ποιο λόγο να μη μεταθέσει για άλλη μια φορά την ευθύνη της αποτυχίας των απάνθρωπων πολιτικών του στην «αναποτελεσματικότητα» του δημόσιου σχολείου και στην «ανεπάρκεια» των εκπαιδευτικών, των μαθητ(ρι)ών, ακόμα και των γονέων;

Ακολουθώντας τις ραγδαίες εξελίξεις της εμπορευματοποίησης, η μόρφωση έχει ήδη συσκευαστεί σε τη-

λεπακέτα που πλασάρονται μέσω τηλεφωνικών και διαδικτυακών πωλήσεων. Μια σειρά ιδιωτικών εταιρειών εξ' αποστάσεως εκπαίδευσης εξαπολύουν πλέον επιθέσεις τηλεφωνικού μάρκετινγκ στους παγιδευμένους σε απόγνωση γονείς και προτείνουν την πραμάτεια τους σε διάφορες φροντιστηριακές εκδοχές πχ των τεσσάρων, των έξι ή των οκτώ μαθημάτων ανάλογα με το τι αντέχει η τσέπη της εκάστοτε οικογένειας. «Όλα τα βασικά μαθήματα, εύκολα, άνετα και γρήγορα» προτίθενται να προσφέρουν οι ειδικευμένες συνεργάτριες που βρίσκονται στη διάθεση των μαθητών – πελατών τους ανά πάσα στιγμή, σχεδόν χωρίς να πληρώνονται, εκεί όπου το «θαύμα της τεχνολογίας» επιστρατεύεται στη στήριξη ενός «τεχνολογικού, οικονομικού και ιδεολογικού θαύματος», ανοίγοντας τις πόρτες προς ένα μέλλον ακόμα πιο ζοφερό απ' ότι είχαμε ποτέ μας φανταστεί...

Και βέβαια αυτός ο «θαυμαστός καινούργιος, τεχνοκρατικός κόσμος» που επαφίεται στη δυνατότητα κατοχής ακριβών συσκευών και στην επιδεξιότητα της χρήσης νέων τεχνολογιών δημιουργεί νέους αποκλεισμούς, αφήνοντας εκτός των τειχών πάντα τ@ς πιο αδύναμ@ς, φτωχ@ς και αόρατ@ ςυποπρολετάρι@ς που στις ημέρες μας ονομάζονται κομψά «ευάλωτοι» πληθυσμοί, προκειμένου να συγκαλυφθεί το γεγονός ότι η ευαλωτότητά τους είναι αποτέλεσμα της - εγγενώς καπιταλιστικής- κοινωνικής ανισότητας.

Μέσα σ' αυτό το επίκαιρο, νεοφιλελεύθερο, ατομικιστικό σκηνικό όπου η πιστοποιημένη γνώση είναι δύναμη και που η δύναμη αυτή μεταφράζεται πάντα σε χρήμα, τα παιδιά των περιθωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων που στερούνται καταναλωτικής και πολιτικής δύναμης, γιατί οι γονείς τους είναι είτε άνεργοι, είτε χαμηλόμισθοι χειρώνακτες, είτε απάτριδες, ανιθαγενείς, αμόρφωτοι κτλ, αφήνονται και πάλι «εκτός προγράμματος».

Αντίθετα, αυτά των αστικών οικογενειών που μπορούν πέρα από τον κατάλληλο εξοπλισμό και την τεχνογνωσία, να έχουν την επιστασία της σύνδεσης τους στο διαδίκτυο και την εποπτεία της σχολικής παρακολούθησης και της μελέτης τους, έχουν σημαντικά περισσότερες πιθανότητες να συμβαδίσουν με τους ρυθμούς αυτής της εξέλιξης, παρότι η σχετική ανατροφοδότηση που δίνουν γονείς όλων των κοινωνικών τάξεων, δείχνουν ότι τα περισσότερα παιδιά δε δείχνουν πλέον κανένα ενδιαφέρον γι' αυτού του τύπου τη σχολική διαδικασία.

Συνοψίζοντας, για να καταστήσουμε ξεκάθαρη τη συνολική μας άποψη, να πούμε ότι δεν επιχειρηματολογούμε ενάντια στην τηλεεκπαίδευση, διότι είμαστε γενικά αναχρονίστ(ρι)ες και πολέμι(ες)οι των ψηφιακών μέσων. Απλά, κατά την άποψή μας η τηλεεκπαίδευση δε μπορεί καν να αποτελέσει αυτοτελή και ολοκληρωμένη μορφή εκπαίδευσης. Κατά συνέπεια, θεωρούμε πως η μόνη αποδεκτή εφαρμογή των επονομαζόμενων «νέων τεχνολογιών» στην εκπαιδευτική διαδικασία, θα πρέπει να είναι ο εμπλουτισμός και η στήριξη της δια ζώσης διδασκαλίας με τη χρήση ψηφιακών μέσων στη φυσική τάξη του δημόσιου σχολείου, προς υποβοήθηση του έργου των εκπαιδευτικών και με στόχο τη διεύρυνση των πνευματικών οριζόντων των παιδιών.

Ωστόσο και η χρήση αυτών των μέσων θα πρέπει να γίνεται με παιδαγωγικό μέτρο και τηρουμένων των ηλικιακών αναλογιών, ώστε να μην καταπιέζονται οι κινητικές τους ανάγκες, οι οποίες συνδέονται άμεσα με τους φυσικούς ρυθμούς της ψυχοκοινωνικής τους εξέλιξης, με εξασφάλιση συνθηκών ισότιμης συμμετοχής όλων μέσω της ισοκατανομής των πόρων πράγμα που συνεπάγεται δωρεάν πρόσβαση σε ανάλογο εξοπλισμό, με δημοκρατικούς όρους διαύγειας που να αποσκοπούν στο κοινό όφελος, τουτέστιν, χωρίς μεσάζοντες επιχειρηματικούς ομίλους και με την ισότιμη συμπερίληψη όλων των παιδιών σε εκπαιδευτικές διαδικασίες που προωθούν την τεχνογνωσία, μέσω του ψηφιακού τους αλφαβητισμού. Τέλος, η χρήση των ψηφιακών μέσων δε θα πρέπει να καθίσταται αυτοσκοπός, αλλά να διδάσκεται ως ένα μέρος της ευρύτερης γνώσης που πρέπει ν' αποκτηθεί.

7. Η αντικατάσταση της Κοινωνιολογίας από τα Λατινικά και η εξαφάνιση των καλλιτεχνικών μαθημάτων στη Λυκειακή βαθμίδα

Την περασμένη σχολική χρονιά (2019-2020) τα μαθήματα Κοινωνικών Επιστημών διδάσκονταν στη Γ΄ Γυμνασίου και σε όλες τις τάξεις του Γενικού Λυκείου επί 16 ώρες την εβδομάδα συνολικά. Με τη νομοθετημένη αντικατάσταση της «Κοινωνιολογίας» από τα «Λατινικά» στην Γ΄ Λυκείου, τη μείωση των ωρών της «Πολιτικής Παιδείας» από 3 σε 2 και την κατάργηση, με τις υπ' αριθμ. 74181 Δ1 και 74182 Δ2 (ΦΕΚ Β΄ 2338/15.6.2020) υπουργικές αποφάσεις, των μαθημάτων «Βασικές Αρχές Κοινωνικών Επιστημών» και «Σύγχρονος Κόσμος, Πολίτης και Δημοκρατία» της Β΄ Λυκείου, οι ώρες των κοινωνικών σπουδών περιορίζονται σε 4 (μείωση κατά 75% !), με ένα 2ωρο μάθημα (Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή) στη Γ΄ Γυμνασίου και ένα 2ωρο μάθημα (Πολιτική Παιδεία) στην Α΄ Λυκείου. Με την ίδια υπουργική απόφαση καταργείται το μάθημα της Καλλιτεχνικής Παιδείας στην Α΄ Λυκείου και μειώνονται από δύο σε μια οι ώρες της Οικιακής Οικονομίας στην Γ΄ Γυμνασίου. Ωστόσο, δε θα μπορούσε κανείς να περιμένει τίποτε προοδευτικότερο από μία εθνικόφρονα υπουργό παιδείας που στην αυγή της τρίτης δεκαετίας του 21ου αιώνα θεωρεί πως αναβαθμίζει τη διδασκαλία των θρησκευτικών ως διδαχή της ορθόδοξης πίστης εισάγοντας ιεροδιδασκάλους στα σχολεία και δηλώνει ότι το μάθημα της Ιστορίας δεν πρέπει να έχει κοινωνιολογικό χαρακτήρα, αλλά να αποκοπεί στην καλλιέργεια «εθνικής συνείδησης»!

Από φέτος λοιπόν, οι κοινωνικές επιστήμες, τα καλλιτεχνικά μαθήματα και η οικιακή οικονομία εξοβελίζονται από το δημόσιο σχολείο. Άμεση συνέπεια αυτής της απόφασης είναι η ανεργία πολλών συναδέλφων/φισσών των κλάδων αυτών. Οι εντολοδόχοι του ΟΟΣΑ που κατοικοεδρεύουν στο υπουργείο παιδείας αντιλαμβάνονται την επικινδυνότητα αυτών των μαθημάτων. Δεν χρειάζεται οι μαθητές/τριες να γνωρίσουν, να κατανοήσουν και να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα για την πολυμορφία του κοινωνικού γίγνεσθαι και για τα αίτια των κοινωνικών ανισοτήτων, αλλά ούτε και ν' αποκτήσουν μέσα από την αισθητική παιδεία δημιουργικές ικανότητες έκφρασης κι ευαισθησίες που θα διευκολύνουν την ειρηνική συμβίωσή τους με τους άλλους ανθρώπους. Τα καλλιτεχνικά μαθήματα (εικαστικά, μουσική, θέατρο κ.α.) θα αποτελούν εφεξής πολυτέλεια για το δημόσιο σχολείο και θα υπάρχουν ως επιλογή μόνο για τα «δικά τους», «καλλιεργημένα» και «άριστα» παιδιά των κολλεγίων.

Εμείς από την πλευρά μας ως ελευθεριακοί εκπαιδευτικοί θεωρούμε πως είναι επιτακτική ανάγκη τα μαθήματα που καταργήθηκαν όχι μόνο να επανέλθουν στο ωρολόγιο πρόγραμμα των σχολείων, αλλά και να 'εισαχθούν' και στις άλλες τάξεις του Γυμνασίου και του Λυκείου προκειμένου τα παιδιά να εξελίσσονται ως ισορροπημένα άτομα και ολοκληρωμένες προσωπικότητες. Αυτό επιβάλλει την πρόσληψη καθηγητ(ρι)ών των παραπάνω ειδικοτήτων για να υπάρχει η δυνατότητα όλων των μαθητ(ρι)ών της επικράτειας να παρακολουθούν τα μαθήματα αυτά, πράγμα το οποίο δεν συνέβαινε τα τελευταία χρόνια με πρόσχημα την κακή οικονομική κατάσταση του ελληνικού δημοσίου.

Ωστόσο, πάνω απ' όλα πρέπει να μπει ένα φρένο στο διαποτισμό της δημόσιας παιδείας από το καπιταλιστικό ιδεώδες της πριμοδότησης μόνο των «χρήσιμων», «αποτελεσματικών» κι «επικερδών», τεχνοκρατικών, γνωστικών πεδίων εις βάρος των κοινωνικών κι ανθρωπιστικών επιστημών. Οι νεαρές/-οί πολίτ(ιδ)ες έχουν ανάγκη από αισθητική καλλιέργεια και κριτική γνώση για ν' αναπτύξουν τη δημιουργική τους φαντασία, να προσεγγίσουν το μέγιστο των δυνατοτήτων τους, προκειμένου να είναι σε θέση να υπερασπίζονται το δικαίωμά τους σε μια ζωή με ελευθερία κι αξιοπρέπεια.

8. Η ηλεκτρονική ψηφοφορία κατά τις τελευταίες εκλογές αιρετών για υπηρεσιακά συμβούλια ως φάρσα ή αλλιώς, η απόπειρα μπλοκαρίσματος του συνδικαλισμού.

Η υπουργός Παιδείας ανήγγειλε μέσα στον περασμένο Οκτώβρη πως οι εκλογές των αιρετών αντιπροσώπων των εκπαιδευτικών στα υπηρεσιακά συμβούλια θα γίνουν με ηλεκτρονική ψηφοφορία. Πιστή στο δόγμα της ακροδεξιάς παράταξής της για ολοκληρωτική αποδόμηση του ελάχιστου εναπομείναντος συνδικαλισμού, άδραξε την ευκαιρία να ξεμπερδέψει μια και καλή με τους ενοχλητικούς συνδικαλιστές. Γνωρίζουμε το σχέδιο των νεοφιλελεύθερων εντολοδόχων του ΟΟΣΑ, οι οποίοι κατοικοεδρεύουν στο υπουργείο παιδείας, για την ολοκληρωτική καταστροφή της δημόσιας εκπαίδευσης και την εξόντωση των τελευταίων ασθενικών ικμάδων συλλογικών διεκδικήσεων των εργαζομένων.

Οι τρεις μεγάλες ομοσπονδίες στον εκπαιδευτικό χώρο (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΠΟΣΕΕΠΕΑ) καταδίκασαν την επιμονή της υπουργού για την ηλεκτρονική ψηφοφορία. Η υπουργός απάντησε πως στις 7 Νοέμβρη θα φανεί αν οι εκπαιδευτικοί θα πάνε με τις ομοσπονδίες ή με το υπουργείο. Να υπενθυμίσουμε πως ακόμη και η παράταξη – κυβερνητικό παράρτημα της ΔΑΚΕ πήρε θέση ενάντια στην ηλεκτρονική ψηφοφορία. Το υπουργείο αντέδρασε σπασμωδικά και ανάρτησε στις εκλογικές πλατφόρμες ψηφοδέλτια συνδυασμών που είχαν δηλώσει την παραίτησή τους από την αντιδημοκρατική διαδικασία. Με το 'εντέλλεσθε' της γνωστής «δεν θα γίνεις πριγκίπισσα ποτέ» γενικής γραμματέως Σίσσυς διετάχθησαν να αναρτηθούν πάραυτα όλα τα ψηφοδέλτια που είχαν αποσυρθεί. Με πιέσεις και εκφοβισμό αλλά και με 'προθύμους' στελεχώθηκαν εφορευτικές επιτροπές που κυρίως αποτελούνταν από διοικητικούς υπαλλήλους του υπουργείου αν και το συνδικαλιστικό τους όργανο (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Παιδείας-ΠΟΣΥΠ) κατήγγειλε αυτή την πρακτική. Βέβαια να μην ξεχάσουμε να αναφέρουμε και ορισμένους πρόθυμους να ψηφίσουν σ' αυτή την παρωδία εκλογών είτε για προσωπικό όφελος είτε μετά από πίεση που δέχτηκαν από τους ομοϊδεάτες τους στο υπουργείο. Έτσι είχαμε φαινόμενα να γίνονται τηλέφωνα για να πιεστούν εκπαιδευτικοί να ψηφίσουν.

Η αντιπρόταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών ήταν να παραταθεί η θητεία των υπηρεσιακών συμβουλίων μέχρι να υπάρξουν ευνοϊκές συνθήκες για την δια ζώσης συμμετοχή στο συνδικαλιστικό τους δικαίωμα. Την ίδια στιγμή το υπουργείο εσωτερικών έβγαλε απόφαση παράτασης των εκλογών των υπηρεσιακών συμβουλίων στο δημόσιο τομέα μέχρι το τέλος του χρόνου. Μόνο η Κεραμέως σε όλο τον δημόσιο τομέα πρόκρινε την παρωδία της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας. Από την άλλη, η υπουργός ενέκρινε τις δια ζώσης εκλογές των υπηρεσιακών συμβουλίων των διοικητικών υπαλλήλων του υπουργείου (16,18,21 Δεκέμβρη).

Ωστόσο, ακόμη και μέσα σ' αυτή τη δυστοπία που βιώνουμε, οι εκπαιδευτικοί έδωσαν την απάντησή τους στην αυταρχική Αντουανέτα που παίζει την υπουργό: 93% ήταν η αποχή από την ηλεκτρονική ψηφοφορία, σε πανελλαδικό επίπεδο. Η υπουργός, σαν να βρίσκεται σε παράκρουση, θεώρησε νίκη της πολιτικής της το τεράστιο αυτό ποσοστό αποχής. Και σα να μην έφτανε αυτό με μια χουντικής έμπνευσης διάταξη στο άρθρο 123 του νομοσχεδίου για την Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση προβλέπει την αντικατάσταση των αιρετών μελών των υπηρεσιακών συμβουλίων σε περίπτωση μη αποδοχής διορισμού τους ή παραίτησής τους. Η διάταξη προβλέπει την αντικατάσταση των αιρετών εκπροσώπων από Διευθυντές σχολικών μονάδων ή από εκπαιδευτικούς που έχουν τουλάχιστον 15 έτη εκπαιδευτικής προϋπηρεσίας. Είναι η πρώτη φορά μεταπολιτευτικά, από τότε που επανήλθαν οι αιρετοί εκπρόσωποι του κλάδου, που δεν θα στελεχωθούν τα υπηρεσιακά συμβούλια με εκλεγμένους εκπροσώπους των εκπαιδευτικών, αλλά με στελέχη της εκπαίδευσης διορισμένα από την κυβέρνηση...

Δεν περιμέναμε τίποτε λιγότερο από την αυταρχική νεοφιλελεύθερη ηγεσία του υπουργείου παιδείας. Με την αστυνομική βία της καταστολής και των προστίμων καθώς και με τον φόβο του κορονοϊού, βρήκαν την ευκαιρία να αποδομήσουν κάθε έννοια συνδικαλιστικής πράξης ακόμη και αυτού του ασθενικού συνδικαλισμού των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών. Δική μας προτεραιότητα είναι, με δουλειά μυρμηγκιού, να οργανωθούμε σε οριζόντια βάση και να προσπαθήσουμε να κάνουμε ξανά τον συνδικαλισμό επικίνδυνο τόσο για το κράτος όσο και για τους συνδικατοπατέρες των παραρτημάτων κομματικών παρατάξεων.

9. Η επαγγελματική εκπαίδευση στο έλεος (και) των νέων αρχόντων

Η επαγγελματική εκπαίδευση είναι εδώ και χρόνια το προνομιακό πεδίο νεοφιλελεύθερου πειραματισμού. Από το μαύρο καλοκαίρι του 2013, οπότε οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες μιας σειράς ειδικοτήτων, ανάμεσα σε αυτές και

του φιλέτου-τομέα της υγείας έμαθαν από τα ΜΜΕ ότι μπαίνουν σε διαθεσιμότητα, τότε που η κυβέρνηση αποφάσισε να κάνει δώρο τον τομέα υγείας των ΕΠΑ.Λ και ΕΠΑ.Σ στα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια, μέχρι το τωρινό νομοθέτημα της Κεραμέως, που ολοκληρώνει τα σχέδια αντιδραστικής αναδιάρθρωσης και απαξίωσης του παιδαγωγικού χαρακτήρα της επαγγελματικής εκπαίδευσης. Μεσολάβησε η τετραετία της αριστεράς, οπότε οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες της διαθεσιμότητας επανήλθαν στα σχολεία, χωρίς αποζημίωση για το ποσοστό του μισθού που τους έκλεψαν, αφού η νέα κυβέρνηση κεφαλαιοποίησε τους αγώνες τους χωρίς να βάζει το χέρι στην τσέπη.

Τότε, το 2016, θεσμοθετήθηκε και η μαθητεία στα ΕΠΑ.Λ, που ήταν το πρώτο μαζικό εργαστήριο παραγωγής ελαστικά εργαζόμενων και αναλώσιμων μαθητών και μαθητριών με εξευτελιστικές αμοιβές, για τις ανάγκες της αγοράς. Σταθερά σε βάθος χρόνου οι κυβερνήσεις υποβαθμίζουν τη γενική παιδεία στα επαγγελματικά λύκεια, μειώνοντας τις ώρες διδασκαλίας, διακηρύσσοντας με αυτόν τον τρόπο ότι οι μαθητές και οι μαθήτριες των ΕΠΑ.Λ είναι περιττό και ανεπιθύμητο να έχουν σφαιρική καλλιέργεια και γνώσεις ευρύτερες του κλάδου και της ειδικότητάς τους. Αυτή, άλλωστε, είναι η επιδίωξη για το σύνολο του μαθητικού πληθυσμού, αφού κιόλας διακηρυγμένος στόχος όλων των κυβερνήσεων, ακολουθώντας τις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ και τις «καλές πρακτικές» άλλων χωρών είναι να αντιστραφεί η αναλογία των μαθητών και μαθητριών που φοιτούν στα γενικά και τα επαγγελματικά λύκεια, υπέρ των τελευταίων.

Το νομοσχέδιο Κεραμέως επιφυλάσσει ακόμα περισσότερες «δυνατότητες» για τα παιδιά, εκείνα που για λόγους ταξικούς και κοινωνικούς πετάγονται έξω από το σύστημα της λυκειακής εκπαίδευσης. Θα έχουν πια την «ευκαιρία» να φοιτούν στις καινούριες Επαγγελματικές Σχολές Κατάρτισης (ΕΣΚ) αλλά και στις ΕΠΑΣ του ΟΑΕΔ αμέσως μετά το Γυμνάσιο. Οι σχολές αυτές θα παρέχουν πτυχίο ειδίκευσης επιπέδου 3, δηλαδή κατώτερο των ΕΠΑ.Λ και φυσικά τέτοιο που να εξασφαλίζει μικρότερη αμοιβή στους κατόχους του. Για τα ανήλικα παιδιά που φοιτούν στις ΕΣΚ προβλέπεται «πρόγραμμα μάθησης στον εργασιακό χώρο», δηλαδή πρακτική άσκηση, για την οποία προβλέπεται και «αμοιβή ή άλλου τύπου αποζημίωση».

Αλήθεια, τι μπορεί να σημαίνει «άλλου τύπου αποζημίωση» για την εργασία των ανηλίκων σπουδαστών; Θα τους δίνουν κουπόνια ή ευχαριστήριες κάρτες; Άλλη μια δεξαμενή απλήρωτης εργασίας, εκτός από τη μαθητεία, για τους εργοδότες, ώστε να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς να προσλαμβάνουν εργαζόμενους κι εργαζόμενες με μισθό και δικαιώματα.

Διαβάζοντας το νομοσχέδιο σταθήκαμε επίσης με ενδιαφέρον στη δυνατότητα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης/κατάρτισης στις ΕΣΚ. Τα παιδιά από την ηλικία των 15 ετών δεν χρειάζεται να έχουν την εμπειρία της δια ζώσης συλλογικής εκπαίδευσης μαζί με συνομηλίκους τους, αρκεί να παίρνουν εξ αποστάσεως τις γνώσεις που χρειάζονται ώστε να ξεζουμίζονται δια ζώσης και δωρεάν από τους εργοδότες. Άλλωστε, μας πληροφόρησαν με κάθε επισημότητα ότι η εξ αποστάσεως εκπαίδευση, που γενικεύτηκε με το πρόσχημα της πανδημίας, ήρθε για να μείνει.

Ενδιαφέρον είναι επίσης ότι ΕΣΚ μπορούν να ιδρυθούν από κάθε είδους νομικά πρόσωπα, από διάφορα Υπουργεία –μια που δεν πρόκειται για παιδεία- και βέβαια από ιδιώτες. Άλλη μια πολλά υποσχόμενη αγορά ανοίγει, προσφέροντας ευκαιρίες κέρδους σε αυτούς που ποτέ δεν χορταίνουν, με πελατεία τα παιδιά που το κράτος διώχνει με όλους τους τρόπους από το δημόσιο σχολείο.

Το νομοσχέδιο Κεραμέως ήρθε για να συνδέσει την επαγγελματική εκπαίδευση με την αγορά, σε τοπικό και εθνικό επίπεδο. Για να το διασφαλίσει αυτό, φτιάχνει επιτροπές που ρυθμίζουν όλα τα ζητήματα των δομών της επαγγελματικής εκπαίδευσης, νέων και παλιών, σε εθνικό και περιφερειακό επίπεδο, στις οποίες θα συμμετέχουν εργοδοτικές οργανώσεις, φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης, επιμελητήρια και εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ. Ως προς αυτό το τελευταίο, οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι

είμαστε ήσυχες και ήσυχοι ότι η συμμετοχή της πουλημένης ΓΣΕΕ, που δεν μπορεί να κηρύξει ούτε μια 24ωρη απεργία, θα διασφαλίσει τα ταξικά μας συμφέροντα. Είναι ξεκάθαρο ποιών τις ανάγκες και τις προτεραιότητες καλείται να ικανοποιεί η επαγγελματική εκπαίδευση. Σίγουρα όχι τις μορφωτικές ανάγκες των παιδιών που φοιτούν σε αυτήν.

Το επιχείρημα της απορρόφησης από την αγορά εργασίας, που χρησιμοποιείται κατά κόρον, αφήνει απέξω τις ανάγκες και επιθυμίες ανηλίκων ακόμα μαθητών που ακόμα και αμέσως μετά το γυμνάσιο σπρώχνονται στην εργασία. Η αγορά σίγουρα δεν ενδιαφέρεται για το τι θέλει να γίνει το κάθε παιδί αλλά κατευθύνει και σε μη βιώσιμες λύσεις αναπαράγοντας αποτυχημένα παραγωγικά μοντέλα. Μετά το γυμνάσιο αν δεν παίρνεις τα γράμματα μπορείς να ακολουθήσεις ένα επάγγελμα που επιλέχτηκε για σένα από την αγορά. Για παράδειγμα, αν μένεις στην Κρήτη έχει προαποφασιστεί η "επιλογή" να είναι τα τουριστικά. Οι "μελέτες" αυτό δείχνουν, κι ας έμεινε κόσμος που εργάζεται στον τουρισμό στην ανεργία λόγω πανδημίας κι ας λείπουν χέρια για την συγκομιδή. Δεν "φοριέται" ο πρωτογενής τομέας, η αγορά αποφασίζει. Ο επαγγελματικός χάρτης, κατά Κεραμέως, συμπληρώνεται με θεματικές σπουδές που θα αφορούν για τη Δυτική Μακεδονία τον τομέα της ενέργειας, για τη Θεσσαλία τον πρωτογενή τομέα, για την Κεντρική Μακεδονία τον τομέα Υγείας και Πρόνοιας, για την Αττική τις Φυσικές Επιστήμες και Τεχνολογία (STEM), κατασκευάζοντας κατ' αυτό τον τρόπο κάστες εργαζομένων και δημιουργώντας γεωγραφικά προσδιοριζόμενες συντεχνίες στον 21ο αιώνα.

Τέλος, μιας και έχουμε κυβέρνηση των αρίστων, δε θα μπορούσε να λείπει από το νομοσχέδιο η ίδρυση πρότυπων ΕΠΑ.Λ και ΕΠΑ.Σ, τόσο κρατικών όσο και άλλων, που ανήκουν σε νομικά πρόσωπα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, που δεν χρηματοδοτούνται από δημόσιους πόρους. Αφήστε τη φαντασία σας ελεύθερη να σκεφτεί ιδέες ως προς το ποιοι θα μπορούσαν να ιδρύσουν πρότυπα επαγγελματικά λύκεια και σχολές και με τι στοχεύσεις. Μάλιστα στα πρότυπα αυτά ΕΠΑΛ η φοίτηση θα είναι 4ήμερη μιας και την 5η ημέρα τα παιδιά θα πρέπει ιδανικά να εργάζονται κάνοντας την πρακτική τους.

Η δική μας θέση σε όλα αυτά είναι ότι, με τα μέσα που διαθέτουμε, στεκόμαστε απέναντι στο νέο νομοσχέδιο και σε κάθε απόπειρα περαιτέρω υποβάθμισης του μορφωτικού χαρακτήρα της επαγγελματικής εκπαίδευσης. Είμαστε σταθερά υπέρ του ενιαίου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, γενικής και τεχνικής, σε σχολεία που προσφέρουν στα παιδιά γνώσεις από όλα τα πεδία, χωρίς να διαχωρίζουν τους μαθητές και τις μαθήτριες με πρόσχημα τα ενδιαφέροντα και τις ικανότητες τους. Επειδή θεωρούμε ότι η διάκριση και η αξιολογική κατάταξη μεταξύ πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας είναι πλασματική και άχρηστη. Εξυπηρετεί μόνο τη διαιώνιση των ταξικών ανισοτήτων όπως διαμορφώθηκαν στην αστική κοινωνία και θα εκλείψει στην κοινωνία που ονειρευόμαστε. Ως τότε είμαστε εδώ για να στεκόμαστε απέναντι στα σχέδιά τους να κάνουν την αγορά ρυθμιστή του χαρακτήρα της εκπαίδευσης και να διώχνουν τους ανήλικους μαθητές και τις μαθήτριές μας έξω από το σχολείο, στα κάτεργα της απλήρωτης εργασίας, χωρίς δικαιώματα και προοπτική. Θα μας βρίσκουν διαρκώς μπροστά τους.

Η παρούσα συγκυρία της υγειονομικής κρίσης πέρα από το ότι παρήγαγε την ιδανική συνθήκη για την εγκαθίδρυση περισσοτέρων ορίων και συνόρων, απέδειξε ότι ο καπιταλισμός σφαγιάζει πάντα τις πιο αδύναμες. Ενόσω επελαύνει αποσαθρώνοντας τον κοινωνικό ιστό, φτωχοποιεί ταυτόχρονα όλο και περισσότερα κοινωνικά στρώματα και γιγαντώνει το φασισμό γεννώντας έτσι αλλεπάλληλες κρίσεις που καθίσταται όλο και πιο δύσκολο να ανατραπούν. Με το φόβο, ως διαχρονικό εργαλείο υποταγής, οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις συνεχίζουν να αποεπενδύουν στον ανθρώπινο παράγοντα, προετοιμάζοντας ένα δυστοπικό μέλλον για όλες μας. Σκοπός τους είναι να βγάλουν τον καπιταλισμό τους και την κοινοβουλευτική ολιγαρχία τους αλώβητη- και μάλιστα δυνατότερη από αυτή τη συγκυρία θυσιάζοντας την παραγωγική βάση ως αναλώσιμο ανθρώπινο δυναμικό, ακόμα και κάτω από συνθήκες κρίσης που καταδεικνύουν με κραυγαλέο τρόπο την ανάγκη για μεταρρυθμίσεις προς όφελος της κοινωνίας.

Αυτή τη στιγμή, πίσω από τις κλειστές πόρτες των κυβερνητικών ιερατείων μαγειρεύονται πολιτικές που υποθηκεύουν το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας. Επίσης, έχουμε δει στο παρελθόν πως ότι αφήνουμε να μας πάρουν, φεύγει δια παντός και γι' αυτό δεν τρέφουμε αυταπάτες πως τα δικαιώματά μας θα μας ξανααποδοθούν «όταν όλα καλυτερέψουν». Αντίθετα, η εμπειρία μας λέει ότι η προσαρμογή μας στις νέες μορφές στέρησης γίνεται κάθε φορά η νέα μας κανονικότητα. Γι' αυτό δεν είναι τώρα η ώρα για μεμψιμοιρία δάκρυα κι ευχολόγια, αλλά για αντιιεραρχική οργάνωση της οργής και συλλογικές, διεκδικήσεις για όλα όσα μας έχουν κλέψει, για το φαινομενικά αδύνατο, αλλά τόσο αναγκαίο: μια ζωή με ελευθερία, ισότητα και αξιοπρέπεια!

Αντιτιθέμαστε:

-Σε μια εκπαίδευση που καταστρέφει τη φαντασία, τη δημιουργικότητα και περιστέλλει τι ευκαιρίες των παιδιών

-Στο σχολείο της «αριστείας» και της «τράπεζας θεμάτων».

-Στο σχολείο που θα γίνεται όλο και πιο δύσκολο πετώντας έξω κάθε φορά τις πιο αδύναμες.

-Στο σχολείο που θα παράγει ένα αμόρφωτο εργατικό δυναμικό που θα είναι στοιχειωδώς εξειδικευμένο να επιτελεί έργο βασιζόμενο μόνο στην αυστηρά λειτουργική πληροφορία, προκειμένου να διατεθεί ως εξαιρετικά χαμηλόμισθο προσωπικό στην εκάστοτε εργοδοσία.

Όπως έχει τονίσει κι ο δημόσιος διανοούμενος Νόαμ Τσόμσκι συζητώντας την κριτική του Άνταμ Σμιθ σχετικά με την διαίρεση της εργασίας σε χειρωνακτική και πνευματική σε σχέση με την κατασκευή της ανθρώπινης διάνοιας,

«Αν επιτρέψουμε να συνεχιστεί ο κατακερισμός της εργασίας, θα μειώσουμε τους ανθρώπους σε κατά το δυνατόν όσο πιο ανόητα και ανίδεα πλάσματα, επειδή απλά θα εκτελούν μια μηχανική λειτουργία σε περιορισμένο τομέα. Αλλά το τι καταλήγουν να είναι οι άνθρωποι, δηλαδή τι απογίνεται η νοημοσύνη τους, η κατανόησή τους, τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά τους, προέρχεται από τις επιλογές που είχαν στη διάθεσή τους για την πραγματοποίηση ανεξάρτητων, παραγωγικών, δημιουργικών δραστηριοτήτων σε συνεργασία με άλλους ανθρώπους, επειδή είμαστε κοινωνικά όντα κι αυτό, σίγουρα όχι υπό εξωτερική πίεση».

Αντιτιθέμαστε ακόμα:

-Στο καπιταλιστικό σχολείο που θα αποτελεί ένα αγχωτικό περιβάλλον καχυποψίας, πίεσης κι αλληλουπονόμευσης για τις εκπαιδευτικούς, όπου όλα θα ελέγχονται μέχρι κεραίας κι όλες θα συναινούν με τις αποφάσεις της ηγεσίας, προκειμένου να κρατήσουν τις δουλειές τους.

-Σε ένα ανελεύθερο περιβάλλον που θα ακρωτηριάζει τις συναδελφικές σχέσεις, θα αναστέλλει κάθε δυνατότητα διαμαρτυρίας και θα παρέχει στα παιδιά ένα ζωντανό παράδειγμα του εφιαλτικού μέλλοντος που τους επιφυλάσσουμε, ως δέσμια της φτώχειας, του φόβου και της άγνοιας.

Σε μια εποχή που η λέξη συνδικαλισμός έχει καταλήξει ν' αποτελεί μομφή στα στόματα εκείνων που αποστρέφονται την ίδια την ύπαρξη των δικαιωμάτων και της συλλογικής δράσης, εμείς πρέπει να πάρουμε το συνδικαλισμό πίσω από τους επαγγελματίες που παζαρεύουν τις ζωές μας προάγοντας την καριέρα τους. Πρόκειται λοιπόν για μας και το πράγμα συμβαίνει εδώ και τώρα. Κι επειδή δεν ανεχόμαστε δυνάστες, αρνούμαστε τη νομιμοποίηση της εξουσίας τους πάνω μας και δηλώνουμε αποφασισμένες να μην υποστούμε μια ζωή με το κεφάλι σκυφτό και το στόμα σφραγισμένο.

Δε θα ζήσουμε σα δούλες!

Αναρχοσυνδικαλισμός;

Είναι ένα συνδικαλιστικό ρεύμα, που αντλεί τα στοιχεία του από τον αναρχισμό. Πρεσβεύει πως η οριζόντια οργάνωση των εργαζομένων, μια οργάνωση δηλαδή χωρίς ηγέτες, με ριζοσπαστικά αιτήματα, μπορεί να παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στην κοινωνική αλλαγή. Εκτός αυτών, ο "Αναρχοσυνδικαλισμός" είναι το όνομα από το εφημεριδάκι που κρατάς στα χέρια σου, το οποίο τυπώθηκε στην αυτοργανωμένη γιαννιώτικη τυπογραφική κολλεκτίβα "Titivilus" και μοιράζεται στους δρόμους και χώρους εργασίας.

Και τι κάνει η ΕΣΕ;

Δεν είναι καλά. Ασφυκτιά σε αυτόν τον κόσμο που τα πάντα πουλιούνται κι αγοράζονται. Που η εργασία και η ζωή είναι εμπόρευμα. Που η παραγωγή, η οικονομία και οι ανθρώπινες σχέσεις, υπόκεινται μόνο στους κανόνες της αγοράς και της κερδοφορίας και όχι στο συνολικό καλό. Η ΕΣΕ, μαζί με άλλους αγωνιζόμενους, δίνει αγώνες ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την μιζέρια, το προσκύνημα, την υποχώρηση. Πολεμά τον φασισμό, ανεξάρτητα αν οι εκφραστές τους κουβαλάνε σβάστικες ή όχι. Μετράει νίκες μα και ήττες, λάθη και παραλείψεις. Η ΕΣΕ παλεύει να καταστραφεί η καπιταλιστική κοινωνία. Δεν κάνει τεμενάδες ούτε εξαρτιέται από πολιτικά κόμματα, τοπικούς άρχοντες, κρατικούς φορείς και εργατοπατέρες.

Τι δεν κάνει η ΕΣΕ;

Δεν κατεβαίνει στις εκλογές. Δεν παίρνει χρήματα από κανέναν χορηγό ή το κράτος. Όλα τα έσοδα προκύπτουν από τις συνδρομές των μελών της. Δεν έχει επαγγελματικά στελέχη ούτε πληρώνεται κανείς για την προσφορά του/της στον αγώνα. Δεν κάνει "κονέ", συμφωνίες κάτω από το τραπέζι και παραγοντιλίκια. Εδώ δεν θα βρεις προέδρους, αρχηγούς, "παλιούς" και ειδικούς. Θα βρεις εργαζόμενους που ραδιουργούν και πασχίζουν για την επαναστατική ανατροπή αυτού του κόσμου.

Επανάσταση;

Εδώ είναι τα δύσκολα. Ναι, Επανάσταση. Ουτοπία, γραφικότητα, ξεπερασμένα εφηβικά όνειρα θα πεις. Πες ότι θες, αλλά θυμήσου ότι με αυτό τον τρόπο ιστορικά, ανοίγονται νέοι δρόμοι. Διαλέγεις αν θα διαμορφώνεις την Ιστορία ή θα την κοιτάς σαν θεατής. Η Επανάσταση όμως δεν είναι όνειρο αλλά ανάγκη. Δεν πετάμε στα σύννεφα. Δεν θα ξυπνήσουμε όλοι ένα πρωί με απόφαση να αλλάξουμε τον κόσμο. Πρέπει πρώτα να κατανοήσουν οι εργάτες/ριες ποια είναι η θέση τους στην κοινωνία, να οργανωθούν και να δράσουν ενάντια στην εκμετάλλευση που βιώνουν. Η ΕΣΕ προσπαθεί να κάνει ακριβώς αυτό. Να παλέψει για τα μικρά και μεγάλα προβλήματα της εργασιακής και κοινωνικής καθημερινότητας με στόχο να φέρει τους εργαζόμενους πιο κοντά, να κάνουν στην μπάντα τα πολιτικά στεγανά και να δουν ξεκάθαρα τους πραγματικούς εχθρούς, το κεφάλαιο και το κράτος. Θερμοκοιτίδα της αλληλεγγύης, της οργάνωσης και της αποτελεσματικότητας της εργατικής τάξης, είναι το ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ. Όπλο της η απεργία. Προϋπόθεση η μαζικότητα. Σύμμαχος η ορμητική φαντασία των καταπιεσμένων. Και τότε ακόμη και τα πιο μεγάλα εμπόδια, μπορούν να γκρεμιστούν.

που θα μας βρείτε; e-mail: Ιωάννινα ese.ioanninon@gmail.com, 694 750 1367

Αθήνα: ese-ath@espiv.net, 694 1507846 | Ρέθυμνο: eserethymnou.espivblogs.net | Θεσσαλονίκη: info@ese-thessalonikis.gr